

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Reports

گزارشها

گزارشگران پورتال- افغانستان

۱۷ سپتمبر ۲۰۲۱

در افغانستان زیر سلطه طالبان چه می گذرد؟

(۲)

اقدام طالبان به کوچ اجباری مردم:

توده های زحمتکش افغانستان در طول چهار دهه جنگ و خونریزی ناشی از یلغار و تجاوز اشغالگران و جنگ های داخلی و نیابتی، بیشترین صدمات مالی و جانی را متقبل شده و همیشه به عنوان گوشت دم توپ استعمال گردیده اند. در این جنگ ها میلیون ها تن کشته و زخمی، میلیون ها تن مهاجر، فقر شدید بالای ۹۰ درصدی، بیکاری گسترده، نبود ابتدائی ترین و ضروری ترین امکانات حیات و بالاخره کوچ اجباری نصیب توده های ستمدیده، اما قدرت، چوکی، پول، ثروت و زندگی رؤیائی نصیب مستی از اراذل و اوباش به نام رهبران و حاکمان «سیاسی» خلقی، پرچمی، جهادی، تکنوکراتی و طالبی گردیده اند.

در طول چهار دهه اخیر، هیچ یک از عاملان بدبختی و تباهی خلق زجر دیده افغانستان به اندازه یک جو هم برای بهبود زندگی و رفاه توده ها و در مجموع مردم افغانستان کاری انجام نداده و نباید هم از کسانی که سراپا در خودفروختگی، جاسوسی، وطنفروشی، خیانت و جنایت به کشور های غدار همسایه و کشور های اشغالگر شرقی و غربی غرق اند، چنین انتظار و توقعی داشته باشیم.

همانطوری که در طول بیست سال گذشته و با وجود سرازیر شدن میلیارد ها دالر، بیش از ۹۵ درصد از مردم ما با هزار و یک مشکل مواجه بودند و هیچ گاه طعم شیرین حتی یک روز زندگی آرام را نچشیدند، کماکان و با حاکمیت گروه متحجر، جنایتکار و خود فروخته امارت اسلامی، مردم ما کماکان به همان مسیر بدبختی و تباهی به سرعت بیشتر در حرکت اند و هر روز بدبختی جدیدی بر بدبختی های چهل سال گذشته آنها افزوده می شود.

بتازگی، در شبکه های اجتماعی ویدیوئی به نشر رسیده که نشان می دهد، توده های زحمتکش و ستمدیده هزاره در برخی از ولسوالی های ولایت دایکندی توسط وحوش جنایتکار طالبی وادار به کوچ اجباری گردیده اند. در یکی از این کلیپ ها، باشندگان قریه های نو آباد و بالاسرتگاب ولسوالی گیزاب ولایت دایکندی که در حدود ۳۰۰ خانواده می باشند، با اعتراض های شدید، می گویند که افرادی به نام های جمهور خان معاون والی طالبان در ولایت دایکندی و ظاهر خان تیموری برای آنها ۹ روز وقت داده که خانه و کاشانه شان را ترک نمایند، در حالی که بیشتر از چهل سال می شود که در این مناطق زندگی می کنند و در این مدت هیچ کسی بر زمین ها و جایداد های آنها ادعای ملکیت نکرده اند.

هرچند طالبان می گویند که به این مشکل رسیدگی می کنند، اما از آنجائی که سرشت و ماهیت آنها دشمنی با خلق زحمتکش افغانستان می باشند، نه تنها هیچ گاه به این مشکل رسیدگی صورت نمی گیرد، بلکه اگر هم رسیدگی صورت گیرد به نفع جمهور خان معاون والی ولایت دایکندی و ظاهر خان تیموری و به ضرر توده های زحمتکش و ستمدیده هزاره در آن ولسوالی می باشد. ما نباید از نظام های مستبد و ضد مردمی توقع رسیدگی به مشکلات توده ها را داشته باشیم.

فاجعه انسانی، تهدید بزرگ در برابر مردم ستمدیده افغان:

افغان ها در طول چهل سال گذشته به دلیل جنگ، فقر، مشکلات اقتصادی و بیکاری سرگردان ترین مردم روی کره زمین بوده و اکثریت آنها هیچ گاه برای چند سال نتوانسته در یک محل زندگی کنند. یا به عبارت دیگر، افغان ها خانه به دوش ترین مردم دنیا به شمار می روند. شاید کمتر کسی در افغانستان باشند که طعم تلخ مهاجرت و کوچ اجباری را نچشیده باشند.

ترس از اعمال ضد انسانی طالبان، افزایش روز افزون بیکاری، فقر مزمن اقتصادی، خشکسالی و نبود آینده روشن عمده ترین عوامل فرار از کشور به شمار می رود. صد ها هزار افغان که توان مهاجرت به بیرون از کشور را ندارند، مجبور به کوچ اجباری گردیده اند. در حال حاضر بیش از ۹۵ درصد افغان ها با زندگی رقتبار اقتصادی دست به گریبان اند. یا به عبارت دیگر سونامی انسانی در حال شکل گیری می باشد.

اخیراً کمیسیاریای عالی پناهندگان ملل متحد در تازه ترین گزارش خود، شمار بیجا شدگان داخلی و بازگشت کنندگان در افغانستان را به بیش از پنج و نیم ملیون نفر اعلان کرد. با وجود آن که برای جلوگیری از فاجعه انسانی در افغانستان، ملل متحد توانست بیش از 1.2 میلیارد دالر کمک های «بشر دوستانه» را تا آخر سال ۲۰۲۱ از کشور های جهان تعهد بگیرد، اما گستردگی فاجعه به حدی بالاست که این مبلغ نمی تواند هیچ تأثیری روی جلوگیری از وقوع این فاجعه داشته باشد.

وقوع فاجعه انسانی در افغانستان زمانی تسریع می گردد که وحوش جنایتکار و مزدور طالبی هیچ برنامه ای برای مهار و مدیریت آن در دست ندارند و حتی به دلیل نبود ظرفیت، امکان حیف و میل کمک های «بشر دوستانه» توسط مفسدان طالبی و غیر طالبی خارج از تصور نیست. این گروه منفور تمام روز با چسپیدن به فرعیات (حجاب، جدا کردن صنف های دختر و پسر، گذاشتن ریش، نشنیدن موسیقی، نماز خواندن و غیره)، نه توان انجام کار های بنیادی و اساسی را دارند و نه هم باید از چنین گروهی، توقع بهبود وضعیت زندگی توده ها را داشته باشیم.